

AFP / TIZIANA FABI

gula, o en pel·lícules radicals com *El crit* (1978), de Jerzy Skolimowski.

Fins que va irrompre amb força pel seu paper a *L'Exprés de mitjanit* (1978), realitzada per Alan Parker. El canvi de dècades va ser transcendental en la trajectòria de Hurt, primer a l'interpretar l'astronauta que engendra al ventre la criatura mortífera d'*Alien* (Ridley Scott, 1979), i després a l'encarnar John Merrick a *L'home elefant* (David Lynch, 1980). En el primer film hi apareix poc i és la primera víctima, però ¿qui no recorda els seus espasmes mentre el nadó alienígena pugna per sortir-li de la panxa? En el segon mai li veiem la cara, ja que apareix sempre desfigurada amb el maquillatge que representa l'elefantiasi, per la qual cosa és molt més important la veu i el gest oscil·lant que la cara. Va ser nominat a l'Oscar com a millor actor per *L'home elefant* i com a secundari per *L'Exprés de mitjanit*, però no en va guanyar cap dels dos, tot i que sí el Globus d'Or pel film de Parker.

Un breu repàs del que va fer després l'acredita com un dels grans actors de caràcter de les quatre últimes dècades: *La porta del cel* (Michael Cimino, 1980), *Clau: Omega* (Sam Peckinpah, 1983), *1984* (Michael Radford, 1984), *La venganza* (Stephen Frears, 1984), *Dead Man* (Jim Jarmusch, 1995) o, com a narrador, *Dogville* (2003) i *Manderlay* (2005), les dues parts d'una trilogia inacabada de Lars von Trier.

Tenia sentit de l'humor, fet que el va portar a interpretar-se a si mateix a la paròdia de Mel Brooks *L'esbojarrada història de les galàxies* (1987), o secundar John Goodman a *Rafi, un rey de peso* (1991). Va treballar a les ordres d'Álex de la Iglesia a la pel·lícula *Los crímenes de Oxford* (2008) i era un dels actors escollits per Terry Gilliam per reactivar el seu projecte sobre Don Quixot. Deixa diverses pel·lícules per estrenar, entre elles *Jackie* (Pablo Larraín, 2016), i es trobava en plena filmació de *Darkest Hour*, film de Joe Wright sobre Winston Churchill en què Hurt encarnava el primer ministre Neville Chamberlain. ≡

► Últim treball ► Emmanuelle Riva posa durant la presentació d'«Amor» a Roma, el 2012.

L'expressivitat serena

Emmanuelle Riva mor als 89 anys de càncer ≡ **L'actriu va debutar** amb 'Hiroshima mon amour' i gairebé es va acomiadar amb 'Amor'

Q. C.
BARCELONA

Algunes actrius i actors queden fixats a la memòria col·lectiva per una pel·lícula encara que hagin fet altres interpretacions iguals o millors. Emmanuelle Riva, morta ahir als 89 anys a causa d'un càncer que se li va manifestar el 2013, serà recordada per la seva complexa interpretació a *Hiroshima mon amour* (Alain Resnais, 1959), esplèndida reflexió sobre la memòria dels estralls de la guerra, en aquest cas l'efecte de la bomba atòmica llançada sobre les ciutats japoneses d'Hiroshima i Nagasaki.

Va ser aquest el seu primer treball cinematogràfic. ¿Per què una interpretació complexa? Resnais, com va fer després a *El año pasado en Marienbad*, utilitzava els actors com a cossos en l'espai enquadrat. A les primeres imatges, els braços i les ca-

mes de Riva i el seu amant japonès s'entrellacen sense que els vegem la resta del cos ni la cara, mentre la veu en *off* dels personatges ens parla d'Hiroshima, de la cendra que s'ha expandit per la ciutat després de l'explosió. Cossos esbiaixats i veus distants. L'actriu francesa va interpretar el text de Marguerite Duras filmat per Resnais d'una manera exemplar.

Ombra allargada

L'ombra d'aquesta pel·lícula seria allargada, però Riva va demostrar que podia fer interpretacions d'estil més tradicional a *Kapo* (Gillo Pontecorvo, 1960), sobre els camps d'extermini nazis; *Leon Morin, sacerdote* (Jean-Pierre Melville, 1961), un conflicte d'ordre religiós durant la segona guerra mundial, i *Relato íntimo* (Georges Franju, 1962), amb la portentosa interpretació d'una dona que recapitula

la seva vida al ser absolta de l'assassinat del seu marit.

Actriu de bellesa i expressivitat serena, va passar feliçment pel cine francès dels anys 60 tot i que sense tornar a aparèixer a cap film fonamental. Dedicada al teatre i a la poesia, cineastes com Philippe Garrel i el polonès Wojciech Has la van rescatar a *Liberté, la nuit* (1983) i *Las tribulaciones de Balthasar Kober* (1988).

Fins que el 2012, quan tenia 84 anys i després d'aparicions secundàries en cintes de Kieslowski, Marco Bellocchio i Julie Delpy, Michael Haneke la va escollir com a protagonista d'*Amor*, amb Jean-Louis Trintignant: un retrat devastador sobre la vellesa, la malaltia i la mort. Riva va debutar amb *Hiroshima mon amour* i gairebé es va acomiadar amb *Amor*, dues verdaderes fites del cine europeu. Poques actrius de la seva generació poden dir el mateix. ≡

HI HA RES MÉS AVORRIT QUE SER UNA PRINCESA ROSA?

de Raquel Díaz Reguera i Paco Mir

COMPRANT UN PACK FAMILIAR (2+2) REGALES UNA ENTRADA PER ALS INFANTS SENSE RECURSOS DE FUNDESPLAI !!!

DIUMENGES DE FEBRER I MARÇ

Viu Teatre

entrades.elperiodico.cat

el Periódico

teatrepoliorama.com

VENDA ENTRADES

POLIORAMA